

EU:n komission 8. varapuheenjohtaja Olli Rehn, tuo tämän ajan suomalaisuuden Otto-Ville Kuusinen, moittii kansainvälisiä luottoluokitusyhtiöitä EU-maiden luottoluokitusten alentamisesta.

On totta, että mainitut yhtiöt antoivat 2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä pankeille ja niiden tuottamille finanssihyödykkeille, -haitakkeille ja -turhakkeille liian hyviä luottoluokituksia. Sen takia ne ovat läntisten teollisuusmaiden yllä lepäävän matalapaineen eli systeemikriisin puhkeamisen suursyylisiä.

Kun ne nyt tekevät pessimistisiä arvioita ylivelkaantuneiden maiden huonosta velanhoitokyvystä, ne syövät Olli Rehnin uskottavuutta, sillä EU:n komission opein ei kriisi ratkea. Kun se sanotaan ääneen, siitä on Olli mielensä pahoittanut. Komissio näyttää puuhastelevan vain EU:n lisäliittovaltioimisen askareissa, eikä sen puuhastelu kriisin varjolla kriisin näkökulmasta epäolennaisten asioiden auta löytämään kriisiin ratkaisua.

Ei sen puoleen, vaikeaa on päätöksen teko valtionpäämiesten Eurooppa-neuvostollekin. Kahden vuoden aikana on se on järjestänyt turpakäräjät 18 kertaa ratkaisun löytämiseksi, ja tämän kokoustelun lopputulos on aina ollut sama: pelkkiä hurskaita toivomuksia.

Muinaisessa laulussa sanotaan, että ”menee huonosti: ensin täällä tehdään sairaita, sitten sairaala”.

Kreikan suhteen kävi toisin päin. Kun Emun piti olla EU-maiden rahapolitiikan sairaala, kävikin niin, että Kreikka sai siitä sairaalapöpön (löysän ja ylihalvan lainarahan muodossa). Se sairastui kuolemanvakavasti, ja sairaalasta tuli sille vankila, josta se ei pääse pakoon sisäistä devalvaatiota.

Kreikka tarvitsisi nyt ulkoisen devalvaation. Siitä näkökulmasta maassa on käytössä väärä raha: euro. Kaikkien eurojen äiti Emu on sille pakkopaita, johon sen on kietonut fundamentaalikapitalismia edustava troikka. Sen muodostavat EU, Euroopan keskuspankki (EKP) ja Kansainvälinen Valuuttarahasto (IMF). Pakkopaita on tuo edellä mainittu sisäinen devalvaatio.

Kun Suomi oli sairas 20 vuotta sitten, me palastimme itse itsemme markan ulkoisella devalvaatiolla. Se oli uuden kasvun käynnistin.

Sisäinen devalvaatio, joka upottaa tänään Kreikan, on kuria ja pakkoa ilman kasvun käynnistimiä ja katalyyttejä. Kreikassa kansantuote laskee neljättä vuotta peräkkäin ja vuoden 2008 BKT:sta on pian menetetty viidennes.

Sisäistä devalvaatiota on se, että työttömyys lähenee 20 prosentin rajaa ja nuorisotyöttömyys 50 prosentin rajaa. Yksityinen sektori on irtisanonut puoli miljoonaa työntekijää, julkinen sektori ei juuri yhtäkään. (Niin siksi, että Kreikan suurpuolueilla, jotka ovat velkaannuttaneet sekä maan että itsensä, on valta-perusta laajassa virkamieskunnassa), Julkisten alojen työntekijöiden palkkoja on kuitenkin alennettu 20- 40 %.

Eläkkeitäkin on alennettu saman verran, 20-40 %.

Sisäistä devalvaatiota – ja sen seurauksia – on edelleen se, että sosiaaliturvaa on huononnettu, eläkeikää on nostettu. kodittomuus on lisääntynyt, rikollisuus on kasvanut ja nuorisoa muuttaa maasta ulos.

Samaan aikaan Kreikan talouden taantumisen kanssa maan ylivelkaantuneisuus on kasvamassa lähes Japanin tasolle 200 prosenttiin kansantuotteesta. (Yhdysvaltojen velka on prosenteissa siitä puolet ja meidän neljännes.) Kun yksinomaan korkojen maksaminen lainanantajille vaatisi budjetin alijäämän kääntämistä 15–20 prosentin ylijäämäksi, pienintäkään toivoa velkojen maksusta ei ole.

Näissä oloissa EU-maiden antaman avun ehtona Kreikalta vaadittu sisäinen devalvaatio toimii kuin neutronipommi, joka tappaa talouden mutta säästää velat. Siitä ei ole uuden kasvun ja taloudellisen ylösnousemuksen käynnistimeksi.

Näissä oloissa on vaadittu velalla korruptoidun Kreikan eroa tai erottamista Emusta. Se on huono idea.

Paluu drakmaan toisi mukanaan devalvaation suhteessa euroon, talletuspaon maasta ulos (neljännes säästöistä on jo lähtenyt), valtion euromääräisen jättivelan ja kaikkien yksityisvelkojen hyppäysmäisen kasvun devalvoiduissa drakmoissa ja pankkikonkursseja luottojen irtisanomisineen. Kun Kreikan ero Emusta tuottaisi odotuksia vastaavasta sekasorrosta Italiassa ja Espanjassa, jotka nekin ovat uppoavia laivoja velkameressä, Kreikka pysyy euroissa, ja muut auttavat sen pysymään.

Jos sitten koko Emu kaatuisi ja tapahtuisi täyspaluu kansallisvaluuttoihin, tilanne olisi kauan epävakaa valuuttojen kelluessa ja jokaisen maan pyrkiessä parantamaan kilpailukykyään oman rahansa devalvoitumisella. Hukka perisi sadat miljardit Emun pelastamiseen käytetyt eurot eikä siitä seuraavien jälkilaskujen maksajiksi olisi vapaaehtoisia. (Emussa ei ole Venäjää, joka otti vastattavakseen Neuvostoliiton velat.) Kaaosta lisäisi luottojen takaisinmaksuvakuutuksina myytyjen CDS-johdannaisten laukeaminen maksuun, sillä se levittäisi euron kriisin maapallon laajuiseksi.

Minulle olisi näin ollen suuri yllätys, jos Emu murenisi. Jos siihen liittyminen oli epäviisasta, minusta sen hajoaminen olisi EU:n suurille maille taloudellista kaaosta suurempi poliittinen katastrofi maailmanpolitiikassa.

Kreikkalaiset syyttävät ahdingostaan Saksaa. He näkevät, että saksalaiset kurittavat Kreikkaa omalla talouspolitiikallaan, joka palvelee saksalaispankkien ja saksalaisten suurten teollisuusyhtiöiden etua. Kreikassa kolme neljäsosaa yksityisen sektorin työpaikoista on alle 50 työntekijän yrityksissä, ja kriisi koettelee pahiten niitä. Puoli miljoonaa pienyritysten työntekijää on saanut potkut, ja tuskinpa tahti on siitä muuttunut rivakammaksi.

Suomen poliittisen eliitin Saksa-fanitus selviää blogistani Uudesta Suomesta, jossa asiasta käytettiin lähes 100 puheenvuoroa. Saksa, jota kreikkalaiset vihaavat, on Suomen salarakas: [h
ttp://eskoseppanen.puheenvuoro.uusisuomi.fi/](http://eskoseppanen.puheenvuoro.uusisuomi.fi/)